

[Fogh Rasmussen]

fordyrelser af lovens bestemmelser og flere rådighedsindskrænkninger. Disse ændringsforslag stemmer vi imod.

En anden kategori af ændringsforslag fra SF og VS går ud på at give lejere og delvis også ejere større indflydelse på byfornyelsesplanernes udformning. En del af disse ændringsforslag kan vi støtte, for det er også vores opfattelse, at når der skal en byfornyelse i gang, skal beboerne i byfornyelsesområderne sikres en så vidtstrakt indflydelse som overhovedet muligt.

Specielt om ændringsforslaget fra VS om flerårige rammebevillinger vil jeg sige, at det har vi i princippet nogen sympati for, men vi har i anden sammenhæng stillet forslag om indførelse af flerårige budgetteringsrammer, og vi havde foretrukket, at et sådant forslag også på byfornyelsesområdet blev koblet sammen med en omfattende offentlig udgiftsreform med indførelse af flerårige budgetteringsrammer. Derfor kan vi ikke støtte forslaget i denne sammenhæng, selv om vi principielt er enige i betragtningen.

Om ministerens ændringsforslag skal jeg blot sige, at vi støtter tanken om at styrke andelsboligernes stilling, og vi vil derfor stemme for de ændringsforslag, der sigter på dette.

Derimod vil vi stemme imod de ændringsforslag, der skærper bestemmelserne om og yderligere forringer ejerboligernes stilling, nemlig ændringsforslagene om, at moderniseringer kan påbydes, også selv om det ikke resulterer i en tilsvarende værdiforøgelse, og vi må også stemme imod ændringsforslaget om forsøgsprojekter, delvis fordi retningslinjerne for disse forsøgsprojekter er uklare, delvis fordi det skaber en voldsom usikkerhed omkring hele byfornyelsen.

Jeg skal afsluttende blot sige, at vi mener, at der efter det hidtidige udvalgsarbejde stadig ligger så mange uafklarede ting tilbage, at vi må anmode om ny udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Keld Andersen (KF):

Der er en enkelt kort sætning, ja, faktisk består den blot af tre ord, som ofte benyttes af vor nuværende boligminister, det er sætningen: det går nok. Det hører vi ofte boligministeren svare på spørgsmål i folketingets boligudvalg og andre steder, og jeg må drage

den konklusion, at ministeren også om dette lovforslag tænker: det går nok. For hvad er realiteten af dette forslag, som det foreligger nu? Det er en række uoverskuelige konsekvenser for så vidt angår økonomi og administration samt en lang række uafklarede juridiske spørgsmål, som er hovedindtrykket af det lovforslag om byfornyelse og boligforbedring, som regeringen nu vil have tromlet igennem, inden folketinget tager på sommerferie.

Allerede ved lovforslagets første behandling erklærede jeg på den konservative folketingsgruppes vegne, at vi var generelt positive over for tanken om at forbedre en gammel og nedslidt boligmasse. Dels er det på mange måder fordelagtigt at bevare og forny den bestående bebyggelse i stedet for blot at rive ned og bygge nyt, dels er modernisering og vedligeholdelse mindre belastende for betalingsbalancen end nybyggeri.

Andre ting kunne fremhæves som bekræftelse på, at vi på trods af en høj boligstandard her i landet – vel en af verdens højeste – har brug for en samlet byfornyelsesindsats, som kan sikre, at de ældre boligområder i de større byer bliver mere attraktive boligmiljøer med moderne boliger, trafiksaneringer og grønne områder.

Men det danske samfund må også i denne sag sætte tæring efter næring, og derfor må vi konstatere, at der ikke i øjeblikket er råd til en indsats på dette område af et omfang som det, boligministeren med sit forslag lægger op til. Øgede udgifter til stat og kommune i størrelsesordenen 25–30 mia kr. – hvis det holder – inden for en 12 års periode lader sig ganske enkelt ikke gøre på et tidspunkt, hvor alle er enige om, at der skal vises tilbageholdenhed og gennemføres besparelser på en række områder.

Hvordan dette her skal køres, lægger boligministeren ganske op til kommunerne, og jeg skal tillade mig at henvise til et bilag, der er fremlagt i folketingets boligudvalg, bilag 67, hvor boligministeren i en kommentar til kommunernes muligheder for at finansiere deres andel af byfornyelsesudgifterne skriver:

»Det er således hensigten, at netop kommunernes særlige behov skal kunne overskride den generelle ramme, mens andre kommuner må vise mere tilbageholdenhed.«